

ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்தில் புதுக்கவிதைக் கோட்பாடு –

ஒரு நுண்ணாய்வு

Theory of New Poetry in Sri Lankan Tamil Literary Criticism-

A Micro Study

Kopalappillai Gukan¹

Abstract

Tamil poetry with pure rhyme and grammatical tradition has now reached an evolutionary development as modern poetry, verse poetry, and new poetry. When new poetry originated or was introduced in Tamil, many criticisms were presented about its acceptability. Now new poetry has received authorization among these criticisms and resistance. However, scholars claim that the new poetry is an internal development in Tamil poetry and verse poetries of Subramaniya Barathy were the pioneering initiatives in this process, but this is not introduced from western literature. Some wrong evaluations about the new poetry were due to the ignorance of differences between verse poetry and new poetry. Some contradicting opinions about the pioneering new poets are available in this scenario. This is because critics give more different explanations about the origin and nature of new poetry. At this juncture, it will not be possible to research the history of new poetry with these kinds of prevailing theoretical dilemmas. Therefore, this article is written to research the prevailing opinions in the Sri Lankans' literature world about new poetry. In this respect, this article historically evaluates the new poetry's criticisms. Here, this research pinpoints the emphasis in Sri Lankan literary criticism on the idea that new poetry emerges from internal elements of traditional people without being a form of poetry introduced from the west or resistance to tradition. The theory of new poetry, which Sri Lankan literary criticism emphasizes, says that the new poetry should emerge from what the Tamil grammatical texts classify as form, content, and methodological elements of a poem. This article presents the need to identify and explore Sri Lankan new poetry in this theoretical context and to construct a history of new poetry and the practical issues in emphasizing this theory in the contemporary context. This research emphasizes the importance of researching the new poetry in Sri Lanka.

Key Words: Sri Lankan Tamil Literary Criticism, Intrinsic Development, New Poetry, Elements of Traditional Poetry, Verse Poetry

அறிமுகம்

புதிதாகத் தோன்றுகின்ற ஓர் இலக்கிய வடிவம் இலக்கிய அங்கீகாரம் பெறுவதற்கிடையில் பலவிதமான எதிர்ப்புகளுக்குட்படுவதை இலக்கிய வரலாற்றில் அவதானிக்கலாம். இதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருக்க முடியுமெனினும் குறித்த இலக்கிய வடிவம் பற்றிய கோட்பாட்டுத் தெளிவு ஏற்படுவதற்குக் காலதாமதமாகுவதே பிரதான காரணமாகும். தமிழில் நாவலும் சிறுகதையும் தோன்றிய போது இத்தகைய நிலைமையே காணப்பட்டது. அதேபோன்று புதுக்கவிதையும் பல்வேறு வகையான எதிர்ப்புகளுக்குட்பட்டே இலக்கிய அங்கீகாரம் பெற்றது. இதனால் புதுக்கவிதை முன்னோடிகள், புதுக்கவிதையாளர்கள் பற்றிய மதிப்பீட்டில் வெவ்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. ஈழத்துப் புதுக்கவிதை முன்னோடி வரதர் என்றும் (1974:120-123) பின்பு, அதை மறுத்து விபுலாநந்தர்தான் ஈழத்துப் புதுக்கவிதை முன்னோடி என்றும்(2019:17-19)

¹ Senior Lecturer Gr. II, Department of Languages, Faculty of Arts & Culture, Eastern University, Sri Lanka, E-mail: gukan@esn.ac.lk

செ.யோகராசா குறிப்பிடுகின்றார். புதுக்கவிதையை அதன் இலட்சணப் பொலிவுடன் கையாளத் தொடங்கியவர்களுள் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை முக்கியமானவர் தா.இராமலிங்கம் என்று கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகின்றார்(2007:224). மு.பொன்னம்பலம், தானே ஈழத்துப் புதுக்கவிதை முன்னோடி என்று கருதுகின்றார்(2000:34-35). ஆய்வாளர்கள் பலராலும் புதுக்கவிதையாளர் பட்டியலில் உள்ளடக்கப்படும் சி.சிவசேகரம், தனது கவிதைகளைப் புதுக்கவிதைகள் என்று தான் கருதவில்லை என்று குறிப்பிடுகின்றார்(1980:362). பின்பு, படைப்பாளியின் ஆக்கத் திறமைக்கு புதுக்கவிதை அதிக சுதந்திரம் தருவதால் அதையே அதிகம் பயன்படுத்த விரும்புகின்றேன் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்(1995:50). ஆக, ஈழத்துப் புதுக்கவிதை முன்னோடிகள், புதுக்கவிதையாளர்கள் பற்றிய மதிப்பீட்டில் முரண்பாடுகள் உள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

விமர்சகர்கள், ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் புதுக்கவிதை பற்றி நிலவிய வெவ்வேறு கருத்துக்களும் ஒரு விமர்சகரிடமே காலப்போக்கில் புதுக்கவிதை பற்றிய கருத்துக்கள் மாறுபட்டு வந்துள்ளமையுமே மேற்படி முரண்பாடுகளுக்கான காரணங்களாகும். இந்நிலையில் புதுக்கவிதை பற்றிய கோட்பாட்டுத் தெளிவை ஏற்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். ஈழத்துப் புதுக்கவிதைக் கோட்பாட்டை வரையறுப்பதற்கு ஈழத்துப் புதுக்கவிதை விமர்சனங்களை ஆராய்வதே பொருத்தமுடையதாகும். ஏனெனில், எந்தவொரு இலக்கிய விமர்சனமும் ஏதாவது ஒரு இலக்கியக் கோட்பாட்டின் பின்னணியிலேயே மேற்கொள்ளப்பட முடியும்(நுதிரா,ம,2014:54). இக்கோட்பாட்டுப் பின்னணியில் ஈழத்துப் புதுக்கவிதை முன்னோடிகள் பற்றியும் புதுக்கவிதையாளர்கள் பற்றியும் நிலவும் முரண்பாடுகளைத் தெளிவுபடுத்திக்கொள்ளலாம். ஏனெனில், இலக்கிய விமர்சனம் இலக்கிய வரலாற்றுத் தெளிவுக்கான ஒரு துணைக்கருவியாகும்(சிவத்தம்பி,கா,2005:104).

இத்தகைய முயற்சியில் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் வெளிவந்த புதுக்கவிதைகள் பற்றி ஈழத்து இலக்கிய விமர்சகர்கள் முன்வைத்துள்ள விமர்சனங்களை வரலாற்று ரீதியாக ஆராய்வது பொருத்தமானது. இதற்காகச் செங்குத்து நிலையிலும் (Vertical) கிடை நிலையிலும் (Horizontal) புதுக்கவிதை பற்றிய ஈழத்து இலக்கிய விமர்சகர்களின் கருத்துக்களை ஆராய வேண்டும். செங்குத்துநிலை என்பது கால வரிசையில் (Chronological) நோக்குவது. கிடைநிலை என்பது ஒரே காலத்தனவான (Synchronic) கருத்துக்களை ஆராய்வது. இந்த ஆய்வில் ஈழத்து இலக்கிய விமர்சகர்களின் புதுக்கவிதை பற்றிய கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் கால வரிசையில் நோக்கப்படுகின்றன. ஆயினும், சமகாலத்து விமர்சகர்களிடையே புதுக்கவிதை பற்றி நிலவிய வெவ்வேறு கருத்துக்களையும் அவற்றின் பின்னணியையும் எடுத்துக்காட்டும் முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வாறு ஆராய்வதன் மூலம் ஈழத்து இலக்கிய விமர்சகர்கள் புதுக்கவிதையின் இயல்புகள் என்று அவ்வப்போது கருதியவற்றையும் புதுக்கவிதை முன்னோடிகள், புதுக்கவிதையாளர்கள் என்று யார் யாரையெல்லாம் அடையாளம் கண்டார்கள் என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடியும். இதனூடாக உலகலாவிய ரீதியில் புதுக்கவிதை தோன்றிய சூழல், அதன் இயல்புகள் என்பவற்றையும் தமிழ்ச் சூழலில் புதுக்கவிதை தோன்றி, நிலையூன்றிய வரலாற்றையும் ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனச் சூழலையும் விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனம் முன்மொழியும் புதுக்கவிதைக் கோட்பாடு

இ.முருகையன், தா.இராமலிங்கத்தின் கவிதைகள் தமிழில் வெளிவரும் சராசரிக்கவிதைகளிலிருந்து வேறுபட்டவை என்றும் அவருடைய கவிதைகளில் ஏற்பட்டுள்ள யாப்பு மாற்றம் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றோடு இயைபுடையதல்ல என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். சமகாலத்தில் புதுக்கவிதை எழுதுபவர்களிடம் இல்லாத கருத்தும் நோக்கமும் தா. இராமலிங்கத்தின் கவிதைகளில் காணப்படுகின்றன என்று எழுதும் அவர், தா. இராமலிங்கத்தின் கவிதைகளைப் புதுக்கவிதைகள் என்று தயக்கத்தோடு ஏற்றுக்கொள்கிறார்(1964:2-4). ஆனால், மு.தளையசிங்கம், தா. இராமலிங்கத்தின் கவிதைகள் புதுக்கவிதைகள்தான் என்றும் அவை மேலைத்தேய தழுவலில்லாதவை என்றும் உள்ளத்தின் உண்மையான உணர்ச்சிகளை இயல்பாக வெளிப்படுத்துபவை என்றும் விளக்குகின்றார்(1965:9-34). தா. இராமலிங்கத்தின் இத்தகு கவிதைகள் பற்றிக் க. கைலாசபதி எதுவும் எழுதவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் தமிழகப் புதுக்கவிதை வரலாற்றைக் காலம், பண்பு என்ற இரண்டு அடிப்படைகளுக்கும் பொருந்தும் வகையில் மூன்று காலகட்டங்களாக வகைப்படுத்தி விளக்கினார். மணிக்கொடி, எழுத்துக் குழுவினரின் கவிதைகளைப் “புதிர்க்கவிதை” என்று குறிப்பிட்டார். “குறைப்பிரசவங்கள்” என்றும், “செத்துப்பிறப்பவை” என்றும் புதுக்கவிதைகளின் முழுமையற்ற தன்மையையும் உணர்ச்சியற்ற தன்மையையும் சாடினார். தமிழகப் புதுக்கவிதைகளின் பொருள்மரபாக மனமுறிவு, பாலியல் தடுமாற்றம், நோய்மை, அந்நியப்படல், நம்பிக்கை வரட்சி, போலித்தன்மை, வீண்பகட்டு, பொறுப்புணர்ச்சியின்மை போன்ற சமுதாயப் பயனற்ற விடயங்கள் பயின்று வந்த காலத்திலேயே க. கைலாசபதி இத்தகைய விமர்சனங்களை முன்வைத்தார். சி.சு.செல்லப்பா, ந.பிச்சமுர்த்தி போன்றோர் யாப்பற்றமையும் அகநோக்குமே புதுக் கவிதையின் தனிச்சிறப்பியல்புகள் என்று கருதிய போது அனுபவ உணர்வுக்கு இயைந்த வகையில் புதுக்கவிதை அமைய வேண்டும் என்றும் பழமை – புதுமை என்ற வாதம் அவசியமற்றது என்றும் வலியுறுத்தினார் (1973:51-62). க. கைலாசபதி, மரபார்ந்த யாப்பு விதிகளை மீறுவதுதான் புதுக்கவிதை என்ற கருத்தை அடிப்படையில் மறுப்பதையும் நவீன காலத்தில் எழுதப்படும் புதுக்கவிதைகளில் பழைய யாப்பு வகைகளின் கூறுகள் பயின்று வரலாம் என்று குறிப்பிடுவதையும் காணலாம்(1975:68).

வானம்பாடிக் கவிஞர்களே எதிர்கால நம்பிக்கை, கொள்கைத் தெளிவு, தேசப்பற்று, நேர்மை, தமிழ் மரபுணர்ச்சி, எளிமை, பொறுப்புணர்ச்சி, சமுதாய நேயம், கூட்டுறவு மனோபாவம் போன்றவற்றைப் பொருள்மரபாக்கினர். இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் இடதுசாரி இயக்கங்களையும் கருத்துக்களையும் சார்ந்தவர்கள். பலர் மரபுக் கவிதைகளையும் எழுதியவர்கள். கவிதைக்கு இயல்பான சொல்லமைதி, பொருளமைதி என்பனவே முக்கியமானவை என்று நம்பியவர்கள்(1973:58). இவையே புதுக்கவிதையின் இயல்புகளாக அமைய வேண்டும் என்பது க. கைலாசபதியின் நிலைப்பாடாகவுள்ளது.

இவ்வாறு பார்க்கும் போது ஆரம்பத்தில் புதுக்கவிதைக்கு எதிராகக் கடுமையான விமர்சனங்களை முன்வைத்த க. கைலாசபதி பின்பு அதனை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். அதாவது

மேற்கத்தேயத்தில் ஏற்பட்ட சமூக மாற்றத்தின் பின்னணியில் தோன்றிய புதுக்கவிதையை க.நா.சுப்பிரமணியமும் சி.சு.செல்லப்பாவும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் உள்ளடக்கம் மாறாத நிலையில் கையாண்டமையே க. கைலாசபதியின் புதுக்கவிதை எதிர்ப்புக்கான காரணமாயிருக்கலாம்.

க. கைலாசபதிக்கு முன்னமே தமிழகக் கவிதைகளில் கண்விடுக்காத படிமங்கள் உள்ளன என்றும், எங்களுடைய இலக்கியம் எங்களுடைய வாழ்வியலை அனுபவமாக்கித் தர வேண்டும் என்றும், அதை ஒரு கவிஞன் தனது ஆற்றலுக்கு ஏற்ற விதத்தில் பயன்படுத்தலாம் என்றும், கவிஞனுக்குரிய சுதந்திரத்தில் யாரும் தலையிட முடியாது என்றும் சண்முகம் சிவலிங்கம் சுட்டிக்காட்டியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது (1970:181-182). ஆயினும் அவருடைய கருத்துக்கள் அக்கால இலக்கியச் சூழலில் கவனிக்கப்பட்டதாகவோ தாக்கம் செலுத்தியதாகவோ கருத முடியாது. இதற்கு சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கட்டுரை வெளிவந்த “கவிஞன்” இதழ் பரந்தளவிலான வாசகரைச் சென்றடையும் வகையில் விநியோகம் செய்யப்படாமை ஒரு முக்கியமான காரணமாகலாம்.

மு.பொன்னம்பலம் தமிழில் புதுக்கவிதை தோன்றி அது மீண்டும் பழைய கற்பனாவாதத் தடங்களிலேயே சுற்றுகிறது என்றும் அவற்றில் புதிய தேவைகளின் அருட்டல் இல்லை என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்(1976:104). சி.சிவசேகரம், தமிழில் புதுக்கவிதையை வளர்த்தெடுக்க வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தினார். தமிழ்க் கவிதை பற்றிக் குறிப்பாக சிவரமணி, சேரன், சோலைக்கிளி, தர்மு சிவராமு, கி.பி.அரவிந்தன் போன்ற கவிஞர்களின் கவிதைகளைப் பற்றி விமர்சனங்களை எழுதியுள்ளார். அவ்விமர்சனங்களில் புதுக்கவிதையின் இயல்புகளை விளக்குகின்றார்.

மரபின் மறுதலிப்பாகப் புதுக்கவிதை அமையும் என்பதில் சி. சிவசேகரத்துக்கு உடன்பாடில்லை. மரபுக் கவிதைகளிலும் சில வகைகளில் மரபு மீறல் இடம்பெற்றுள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டும் அவர்(1980:360), மரபுக் கவிதையாயினும் புதுக்கவிதையாயினும் அதன் அளவுகோலாகக் கவித்துவமே அமைய வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றார்(1995:72-77). கவித்துவம் என்பது கவிதையின் ஒரு கூறு மட்டுமன்றி முழுமையான அனுபவத்தைக் குறிப்பது. புதுக்கவிதை கவிஞனுக்கு அதிகம் சுதந்திரம் தருவதாலும் மொழியின் சாத்தியப்பாடுகளை அதிகளவில் பரிசீலிப்பதற்கு அல்லது விருத்தி செய்வதற்கு வாய்ப்புத் தருவதாலும் புதுக்கவிதை மூலம் இதனை விருத்தி செய்ய முடியும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்(1995:77). எதுகை, மோனை என்ற மரபுக்கட்டுப்பாடு கவிஞனின் இயல்பான மொழிக்கையாளுகைக்குச் சவாலாக அமைவதால் புதுக்கவிஞர்கள் அவற்றில் அக்கறை கொள்வதில்லை. இதனால் அவர்கள் தனித்துவமான கவித்துவ வீச்சை அடையாளம் காட்டுகின்றனர்.

கவிதை என்பது முழுமையான அனுபவத்தைத் தர வேண்டும். ஈழத்துக் கவிஞர்களில் சிவரமணி, சேரன், சோலைக்கிளி, கி.பி.அரவிந்தன் போன்றோர் கருத்துச் செறிவானதும் உணர்வுபூர்வமானதுமான அனுபவத்தைப் பகிர்ந்துள்ளனர். இவ்வனுபவம் வாசகர்களாலும் நுகரக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்று சி. சிவசேகரம் குறிப்பிடுகின்றார்(1995:33). ஒரே அனுபவத்தைக் கவிஞரும் வாசகரும் ஒரே மனநிலையிலும் உணர்வு பூர்வமாகவும்

பகிர்ந்துகொள்வதென்பது சமூக யதார்த்தத்துடன் கவிப்பொருள் ஒன்றி நிற்கிற போதே சாத்தியமாகும். அந்தவகையில் தர்மு சிவராமுவின கவிதை பற்றிச் சி. சிவசேகரம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவது கவனத்திற்குரியது.

“தர்மு சிவராமுவைத் திறமையற்றவர் என்று ஒதுக்க நான் முயலவில்லை. ஆனால் அவரது சமுதாய உணர்வின் போதாமை பல விஷயங்களை ஆழமாக அணுக முடியாமல் அவரை மறித்துவிட்டது என்பது என் கருத்து. அவரது கவிதைகள் எதையோ சொல்ல முனைகின்றன. ஆனால் சொல்ல முனைந்தது அங்கு இல்லாததாலோ அவரது கவிதை மூலம் ஒரு முழுமையான அனுபவத்தை அவரால் பரிமாற்றவோ பகிரவோ இயலாது போனதாலோ (கொஞ்சம் சிரமப்பட்டு வாசகனுக்கு ஒரு படி மேலேயே சஞ்சரிக்கும் நிர்ப்பந்தம் காரணமாக) அகப்படாமல் நழுவிவிடுகிறது. பல புதுக்கவிதையாளர்களிடம் காண முடியாத ஒரு வேகத்தை அவரது கவிதைகளில் (எப்போதும் இல்லாவிட்டாலும்) அடிக்கடி காணலாம்”(1995:27).

தர்மு சிவராமு பேச வருகின்ற விடயங்கள் சமூக உணர்வற்றிருப்பதால் அவரால் முழுமையான அனுபவத்தைப் பகிர முடியவில்லை என்று சி. சிவசேகரம் குறிப்பிடுகின்ற விடயம் முக்கியமானது. அதேவேளை தமிழிற் புதுக்கவிதையின் வருகை தமிழ்க் கவிதை மரபின் நெருக்கடியான, நேரடியான விளைவாக அமையவில்லை என்றும் சமுதாய நெருக்கடியுடன் புதுக்கவிதை உறவு கொண்ட பின்பே உயிருள்ள கவிதைகள் தோன்றின என்றும் சி. சிவசேகரம் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்(1995:178). ஆகவே, சமூகத்தின் சமகாலப் பிரச்சினைகள் புதுக்கவிதையின் உள்ளடக்கமாக அமைய வேண்டும். இவ்வாறு சமுதாய நெருக்கடிகளால் ஏற்படுகின்ற அகவுணர்வும்கூட முழுமையான அனுபவப் பகிர்வுக்கு உதவும் என்பதை சோலைக்கிளியின் கவிதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சி.சிவசேகரம் விளக்குகின்றார். சோலைக்கிளியின் கவிதைகள் அவரது தனிப்பட்ட அனுபவங்களதும் அந்தரங்க உணர்வுகளதும் வெளிப்பாடாகவும் தன்னைச் சூழவுள்ள சமுதாயத்தின் அதிவேகமான சீரழிவின் மீதான கோபத்தின் வெளிப்பாடாகவும் அமைவதை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்(1995:97).

இவ்வாறான சமுதாயப் பிரச்சினைகள் சார்ந்த உள்ளடக்கத்தை யாப்பிலக்கண விதிகளால் உருவாக்கப்படுகின்ற ஓசைநயம் சிதைத்துவிடக்கூடாது என்பதைச் சி.சிவசேகரம் வலியுறுத்துகின்றார்(1980:361). அதேநேரம் மரபுக்கவிதையின் ஓசைநயத்திலிருந்து வேறுபட்ட ஓர் உள்ளார்ந்த ஓசை புதுக்கவிதைக்கு உண்டு என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். எளிமையான சொற்களையும் பேச்சோசையின் சந்தங்களையும் அடையாளம் கண்டு அவற்றைக் கவிதையில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதையும் சோலைக்கிளியின் கவிதைகளில் சொற்கள் இயல்பாகவே வந்து கவிதை வரிகளாக விழும் போது அவற்றிடையே உள்ளார்ந்த ஒரு சந்த உறவு அமைவதையும் அது சீர்ப்படுத்தப்பட்ட பேச்சு மொழியின் சந்தமாக இருப்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்(1995:95-96).

இவ்வாறு பார்க்கும் போது யாப்பை மீறுதல், சமூக உள்ளடக்கம், அனுபவ உணர்வு, ஓசைநயம் ஆகியவை பற்றிய க. கைலாசபதி, சி. சிவசேகரம் ஆகியோரின் கருத்துக்களுக்கிடையே

ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. ஆயினும் தமிழ்க் கவிதை அனுபவங்களினூடாக இவற்றை மேலும் விளக்குவதற்குக் க. கைலாசபதி முயலாமை துரதிஸ்டமானது. சி. சிவசேகரம் பல ஈழத்துக் கவிதைகளையும் சில தமிழகக் கவிதைகளையும் உதாரணமாகக் கொண்டு அவ்வியல்புகளை விளக்கியுள்ளார். இதனால் க. கைலாசபதியின் புதுக்கவிதை பற்றிய கருத்துக்களின் எச்சொச்சமாகவே சி. சிவசேகரத்தின் புதுக்கவிதை பற்றிய கருத்துக்கள் அமைகின்றன என்று ராஜமார்த்தாண்டன் மதிப்பிடுகின்றார்(2003:123-126). இம்மதிப்பீடு ஒருவகையில் சரியாக இருக்கலாம். க..கைலாசபதியின் இறுதிக்காலத்திலேயே சி. சிவசேகரம் விமர்சனத் துறைக்குள் வந்தவர் என்பது கவனத்திற்குரியது.

கவிதையில் உள்ளடக்கம், உருவம், உத்திமுறை ஆகிய மூன்றும் முக்கியமானவை. தமிழில் புதுக்கவிதை என்பது பெரும்பாலும் அதன் உருவம் காரணமாகவே பேசப்பொருளாகியது. இச்சூழலில் இம்மூன்றின் முக்கியத்துவம் பற்றியதாகச் சி.சிவசேகரத்தின் விமர்சனங்கள் அமைந்தன. ஒரு கவிதையில் இம்மூன்றின் இயைபு என்பது அடிப்படையான அம்சம் என்பதை அவர் வலியுறுத்தினார்.

“என்னளவில் யாப்பிலக்கணம் கவிதையில் முக்கியமாக ஓசை தொடர்பான சில சிறப்புக்களைப் பேண உதவுகின்றது. ஆனால் எது கவிதையின் உடலைக் காக்க முனைகின்றதோ அதுவே கவிதையின் ஜீவனைச் சிதைக்க விடக்கூடாது. யாப்பிலக்கணம் கவிதையின் உருவம் தொடர்பான அம்சங்களைப் பேணுகிறது. அதனால் கவிதைக்கு உயிர் கொடுக்க முடியாது. கவிதையின் உயிர் அதன் சிருஷ்டியில், சிருஷ்டி கர்த்தாவின் சிந்தனையில் உண்டாகிறது. எங்கே கவிதையின் ஜீவனை அதன் வடிவம் பற்றிய விதிகள் கட்டுப்பாடுகளாக மாறி விகாரப்படுத்த முனைகின்றனவோ அங்கே கவிதை தனக்கென்றொரு புதிய விதி செய்து அதன் வழியே உருவம் பெறுகிறது. ஆகவே இந்த ஜீவனுக்கும் ரூபத்துக்குமான முரண்பாட்டில் இரண்டுமே முக்கியமானவை. ஆனால் ஜீவன் அடிப்படையானது.”(1980:361)

சி. சிவசேகரம் குறிப்பிடுகின்ற கவிஞனுக்கான சுதந்திரமும் தனித்துவமான கவித்துவ வீச்சும் இந்த இயைபிலிருந்து விடுபட முடியாது. அவ்வியைபின் அடிப்படையிலிருந்துதான் கவிஞர்கள் சமகால வாழ்வியல் அம்சங்களை சமுதாய உணர்வோடு வெளிப்படுத்த வேண்டும். கவிஞர்கள் வாசகர்களுடன் பரஸ்பரம் கவிப்பொருளைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு மேற்படி கருப்பொருளும் எளிமையான சொற்களும் கையாளப்படுவது சிறந்தது. அவ்வாறு சமகால வாழ்வியலோடு கவிப்பொருள் ஒன்றிவிடுகிற போது இயல்பாகவே ஓசைநயம் அமைந்துவிடும். ஏனெனில் யாப்புக்கும் வாழ்க்கைக் கதிக்கும் தொடர்புண்டு. வாழ்க்கையில் பெரும் பிளவுகள், மரபு மாற்றங்கள் ஏற்படின் யாப்பிலும் அது தெரிய வரும். வாழ்க்கையின் சந்தம் மாற மாறக் கவிதையின் சந்தமும் மாறுவது இயல்பு. வாழ்க்கைச் சந்த மாற்றத்தின் உண்மையான கவிதைக் குரலாக அமைபவர்களே புதுக்கவிதையாளர்கள்(கா.சிவத்தம்பி,2010:144-145). அந்த வகையில் கா.சிவத்தம்பியின் புதுக்கவிதை பற்றிய கருத்துக்கள் முக்கியமானவை. அவர் ஒரு கவிஞரின் வாழ்க்கை அனுபவங்களில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் கவிதையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதை புதுவை இரத்தினதுரையின் கவிதைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு

விளக்குகின்றார்(2005:103-131). பாரம்பரியமான செய்யுளிலக்கணம் உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாட்டுக்குத் தடையாக உள்ளது என்றும் அதிலிருந்து தமிழை விடுவித்துக் கொள்வதற்காகவே புதுக்கவிதை தமிழில் தொடங்கியது என்றும் ஆனால் நல்ல புதுக்கவிதைக்குள் ஒரு நவ செந்நெறிப் போக்கும் உண்டு என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்(2000:50-55). புதிய படிமங்களை மனத்திற் கிளப்பும் சொற் சேர்க்கைகள், முரணிலைப்பட்டனவாகத் தெரியும் மெய்மைகள் புதுக்கவிதையின் தொழிற்பாட்டுக்கு, அது ஏற்படுத்தும் உணர்முறைக்கு அடிப்படையாக அமைவதைத் தமிழன்பனின் கவிதைகளுடாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார்(2000:55-58).

இதேகாலப்பகுதியில் எம்.ஏ.நு.மான் மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்ற பாகுபாட்டில் தனக்கு உடன்பாடு இல்லை என்பதையும் கவிதைக்கு கவித்துவமே முக்கியம் என்பதையும் நேர்காணல் ஒன்றில் சுட்டிக்காட்டியிருக்கின்றார்(2000:26-28). அதேநேரம் முக்கியமான தமிழகப் புதுக்கவிஞரான பசுவையாவின் கவிதைகளிலுள்ள கவித்துவச் சிறப்புக்களை எடுத்துக்காட்டி விளக்கியுள்ளார்(2017:72-80). அண்மையில் சி. சிவசேகரத்தின் கவிதைகளின் முழுத்தொகுப்புக்கு எழுதிய முன்னுரையில் “சிவசேகரத்தின் கணிசமான கவிதைகள் அகவலும் உரைநடையும் கலந்த, வரையறுக்கப்பட்ட சந்தத்துடன் கூடிய, அல்லது சந்தம் அற்ற புதுக்கவிதை வடிவில் அமைந்துள்ளன”(2022) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு பார்க்கும் போது புதுக்கவிதை பற்றிய கருத்து வெளிப்பாட்டில் எம்.ஏ.நு.மானிடம் காலப்போக்கில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பதையும் புதுக்கவிதையை ஒரு தனியான இலக்கிய வடிவமாக அவர் குறிப்பிட்டிருப்பதையும் காணலாம். எனினும் அதன் இயல்புகள் குறித்து அவர் அதிகம் விவரிக்காதது துரதிஸ்டமானதாகும்.

இவ்வாறு ஈழத்து இலக்கிய விமர்சகர்களின் புதுக்கவிதை பற்றிய கருத்துக்களைத் தொகுத்து நோக்கும் போது பெரும்பாலும் மரபுக் கவிதைக் கூறுகளிலிருந்து வளர்வதாகவே புதுக்கவிதை அமைய வேண்டும் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது எனலாம். தமிழ் இலக்கண நூல்கள் மரபுக் கவிதையின் கூறுகளை உருவம், உள்ளடக்கம், உத்திமுறை சார்ந்த உறுப்புக்கள் என்று வகைப்படுத்தி விளக்கியுள்ளன. இதனைச் செய்யுள் இலக்கணம் அல்லது யாப்பிலக்கணம் என்று குறிப்பிடுவர். மரபுக் கவிதை என்றால் அது மேற்படி யாப்பிலக்கணத்தை முழுமையாகப் பின்பற்ற வேண்டும். அதில் சற்றேனும் பிசகினால் அது மரபுக்கவிதையாக முடியாது. ஏனெனில் யாப்பிலக்கணம் தெரியாத ஒருவர் அதைச் சரியாகப் பின்பற்றவோ மீறவோ முடியாது. அதேநேரம் அவர் எழுதும் ஒரு புதுக்கவிதையில் ஒருசில மரபிலக்கணக் கூறுகள் இயல்பாக வந்துவிடுவதால் அது புதுக்கவிதையில்லை என்றாகாது. ஏனெனில் அந்த மரபிலக்கணக் கூறுகள் இயல்பாக அமைந்தனவே தவிர அவர் கற்றறிந்து அமைத்தவை அல்ல. இதன் அர்த்தம் தமிழில் புதுக்கவிதையை ஆக்குபவர்கள் மரபுத் தமிழ்க் கவிதைக்கான இலக்கணக் கூறுகளை அறிய வேண்டும் என்பதும் அவர்கள் தமது ஆற்றலுக்கு ஏற்ப அவற்றில் மாற்றங்களைச் செய்ய முடியும் என்பதும் அப்போதே புதுக்கவிதை தமிழ்க் கவிதையின் வளர்ச்சி நிலையாகப் பார்க்கத்தக்கதாக இருக்கும் என்பதும் ஆகும்.

ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனம் முன்மொழியும் புதுக்கவிதைக் கோட்பாட்டின் இயைபுநிலை :

ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனத்தினூடாக மேற்கிளம்பும் மேற்படி புதுக்கவிதைக் கோட்பாடு 1964 தொடக்கம் இன்று வரை முன்வைக்கப்பட்ட புதுக்கவிதை பற்றிய கருத்துக்களின் வளர்ச்சியாகும். 1965 இல் மு.தளையசிங்கம் புதுக்கவிதையாளராக அடையாளம் காட்டிய தா.இராமலிங்கமே ஈழத்தின் முதலாவது புதுக்கவிதையாளர் என்பதை கா.சிவத்தம்பியும் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றார்(2010:175). தா. இராமலிங்கம் “புதுமெய்க்கவிதைகள்”, “காணிக்கை” ஆகிய இரு கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டார். அவருடைய “காணிக்கை” கவிதைத் தொகுப்பின் முன்னுரையில் மு. தளையசிங்கம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“முதலிலே கவிதைகள் பிறக்க வேண்டும். உண்மையான கவிதைகள் பிறந்த பின் அவற்றுக்குரிய காரணங்களைப் பற்றிய விளக்கங்கள்கூட அனாவசியமாகிவிடுகின்றன. காரணம், அவற்றுக்குரிய காரணங்களின் விளக்கங்களாகவும் அந்த உண்மையான கவிதைகளே நின்றுவிடுகின்றன. அதற்குப் பின்பும் பழைய யாப்பு முறை கெட்டுவிட்டதே என்று யாரும் எதிர்க்கப்போவதில்லை. ஏதாவது எதிர்ப்பு வந்தால் அது கடைசியில் தோற்றுத்தான் ஆக வேண்டும்”(1965:10)

இக்கருத்தே இன்று நிதர்சனமாகியுள்ளது. தா. இராமலிங்கத்தின் சமூக நோக்கு யாழ்ப்பாண உயர் சமூகம் பற்றிய விமர்சனமாக அவருடைய கவிதைகளில் வெளிப்பட்டன என்றும் அந்நியமாகாத படிமங்களும் குறியீடுகளும் இவரது கவிதைகளின் சிறப்பியல்பு என்றும் செ. யோகராசா சுட்டிக்காட்டியிருக்கின்றார்(2008:14). தவிர, ஈழத்திலக்கிய வரலாற்றில் புதுக்கவிதையின் இயல்புகளை அதிகம் விளக்கியவர்கள் தா. இராமலிங்கத்தின் கவிதைகள் பற்றி எழுதவில்லை என்பது தெரிகின்றது. அதேநேரம் தா. இராமலிங்கத்துக்கு முன்னரும் சில கவிஞர்கள் புதுக்கவிதை எனச்சொல்லத்தக்க ஒருசில கவிதைகள் எழுதியிருக்கலாம். ஆனால், தொகுப்பு என்ற அடிப்படையில் தா. இராமலிங்கத்தின் கவிதைத் தொகுப்புகளே கவனத்திற் கொள்ளப்படுகின்றன. இரு கவிதைத் தொகுப்புகளையும் வெளியிட்ட பின்பும் அவர் அவ்வப்போது சில இதழ்களில் புதுக்கவிதைகளை எழுதி வந்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலைத்தேயத்தில் விடுதலைச் செய்யுள் (Verse libre), கட்டற்ற கவிதை (Free verse) ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி நிலையே புதுக்கவிதை (New poetry) ஆகும்(சு.அரங்கராசு,1991:148). விடுதலைச் செய்யுள் என்பதும் கட்டற்ற கவிதை என்பதும் முறையே ‘மரபார்ந்த செய்யுளிலிருந்து விடுதலை பெற்ற கவிதை’ என்பதையும் ‘கட்டுப்படுத்தும் யாப்புத் தளைகளிலிருந்து விடுபட்ட கவிதை’ என்பதையும் குறிக்கும். இவ்வாறு பார்க்கும் போது மரபார்ந்த செய்யுள் இலக்கணத்தை மீறுகின்ற கவிதை புதுக்கவிதை என்ற கருத்தே நிலவி வந்துள்ளதைக் காணலாம். இதனாலேயே வசன கவிதையையும் (Prose poetry) புதுக்கவிதையையும் (New poetry) ஒரே அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தும் மயக்கநிலை தமிழ்ச் சூழலில் காணப்பட்டது. அமைப்பில் வசனம் போல் காணப்பட்டாலும் வசனத்தின் தன்மைகளை மீறிய உணர்வு பூர்வமான வெளிப்பாட்டைக் கொண்டிருப்பவை வசன கவிதைகள் ஆகும்.

ஏனெனில், இத்தகைய உணர்வுபூர்வமான வெளிப்பாடே கவிஞன் வெளிப்படுத்தும் கருத்துக்களின் மீது வாசகர்களை ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்கிறது. எனினும் இவை கவிதைக்கான செறிவு, இறுக்கமான மொழி அமைப்பு, குறிப்புணர்த்தல், உள்ளார்ந்த ஓசை, மௌன இடைவெளிகள் போன்ற இயல்புகளை முழுவதுமாகக் கொண்டிருப்பதில்லை(ராஜமார்த்தாண்டன்,2003:20-27). இத்தகைய இயல்புகளையெல்லாம் முழுவதுமாகப் பெற்றிருப்பது புதுக்கவிதை ஆகும். இன்னும் விளக்கமாகச் சொன்னால் கவிதை அமைப்பை (யாப்பை) மீறினாலும் கவிதையாகவே வளர்வது புதுக்கவிதையாகும். இத்தகைய வளர்ச்சி வசனகவிதைக்கு இல்லை. இவ்வாறு பார்க்கும் போது ந. பிச்சமூர்த்தியும் கு.ப.ராஜகோபாலனும் எழுதியவை வசன கவிதைகளே ஆகும். இவர்களின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டே ஈழத்தில் வரதர் கவிதைகளை எழுதினார்(கா.சிவத்தம்பி, 2007:224). ஆகவே, வரதர் வசன கவிதையாளராவார்.

க.நா.சுப்பிரமணியம் 1959 இல் புதுக்கவிதை என்ற தொடரைப் பயன்படுத்தினார். 1930 களில் கம்யூனிஸ்டுகள் மத்தியில் வழங்கிய “New verse” என்பதைப் புதுக்கவிதை என்று மொழிபெயர்த்துப் பயன்படுத்தியதாக அவர் குறிப்பிட்டார். அதாவது தனிமனித உணர்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து மனித முன்னேற்றத்தில் நம்பிக்கையினத்தை ஏற்படுத்தும் கவிதைப் போக்கிற்கு எதிரான இடதுசாரிக் கவிஞர்கள் எழுதிய கவிதைகளையொட்டியே 1930 களில் மேலைத்தேயத்தில் புதுக்கவிதை தோன்றியது(சு.அரங்கராசு,1991:149). எனவே, தமிழில் புதுக்கவிதை என்ற தொடர் நிதானமாகவும் சரியாகவுமே பயன்பாட்டுக்கு வந்தது எனலாம். ஆயினும், தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்க்கையில் எவ்வித நெருக்கடிகளும் மாற்றங்களும் ஏற்படாத காலத்தில் புதுக்கவிதை வடிவம் கையாளப்பட்டது. இதனால் அக்கவிதைகள் இயல்பாகவே சமூக இயைபைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் போனது.

இவ்வாறான சூழ்நிலையிலேயே புதுக்கவிதையானது தமிழுக்கு மேலைத்தேயத்திலிருந்து வந்ததல்ல என்றும் அது தமிழ்க் கவிதை மரபின் உள்ளார்ந்த வளர்ச்சியாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தப்படுகின்றது(கா.சிவத்தம்பி,2007:175-203). வசன கவிதையோ புதுக்கவிதையோ அவற்றுக்கான ஊற்று பாரதியிடமே ஆரம்பிக்கிறது என்பதே இதன் அடிப்படையாகும். டி.எஸ்.எலியட்டின் கவிதைகளில் மரபுவழி ஆங்கில யாப்பு சிதைவடைந்ததைப் போல, ஒரு புதிய ஓசையம் மேற்கிளம்பியதைப் போல, கவிதை வரிகள் முன்செல்பவற்றுடனும் பின்வருவனவற்றுடனும் யாப்பொருமையைக் காட்டாமல் ஏறத்தாழ வரிகள் வரிகளாக வந்ததைப் போல, ஒரு குறிப்பிட்ட யாப்பு வடிவ ஓசைக்குள் அமையவில்லையெனினும் ஒவ்வொரு வரிகளுக்குள்ளும் ஒரு லய அமைதியை இவரது கவிதைகள் கொண்டிருந்ததைப் போல பாரதியின் கவிதைகளும் தமிழ்க் கவிதை மரபில் புதிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. பாரதி தனது கவிதைகளை வசன கவிதை என்ற பெயரால் குறிப்பிடாதுவிட்டாலும் அவரது அத்தகைய கவிதைகளிலேயே மேற்படி புதிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இயற்கைச் சக்திகளை முன்னிலைக் குறிப்புக்களுடன் பாடும் உச்சாடன மரபை வெளிப்படுத்துவதற்கேற்ற யாப்பு வடிவம் தமிழில் இல்லாததால் பாரதி வசனத்தில் கவிதை படைத்தான். கவிதையில் வரும் சொல், சொற்றொடர்களின் உச்சரிப்பிலேயே அந்தக் கவிதையின் உயிர்ப்பைக் காணும் முறைமையினைத் தொடக்கி வைத்தான். அதன் பின்னர் ஆங்கில இலக்கியப் பரிச்சயமுடையோர்

அந்தப் புதிய கவிதை மரபிற்கான தேவையை நவீன இலக்கிய நெறி நின்று வற்புறுத்தினர்(கா.சிவத்தம்பி,2007:191-192). இவ்வாறு புதுக்கவிதையின் தோற்றத்துக்கான பின்புலத்தைப் பாரதி காலம் முதலே காணலாமெனினும் பிரக்ஞை பூர்வமாகப் புதுக்கவிதை எழுதியவர்கள் புற உலகு சார்ந்த அனுபவங்களைக் கவிதையில் கையாள்வதைப் பிரச்சாரம் என்றும் அரசியல் என்றும் புறக்கணித்து அக உலகு சார்ந்த அனுபவங்களையே கவிதைக்குரியதாகக் கட்டமைத்தனர்(எம்.ஏ.நு.:மான்,2017:76). வானம்பாடிக் குழுவினரே புதுக்கவிதையில் புற உலகு சார்ந்த விடயங்களைக் கையாண்டனர். இதனால் புதுக்கவிதை ஒரு பிரதான கவித்துவ வடிவமாக வளர்ந்தது. எனவே, மரபுவழிச் செய்யுள் இலக்கணத்தை மீறுவதோ, மரபுவழிச் செய்யுளுக்குள் புதிய விடயங்களைப் புதிய உத்திகளைப் பயன்படுத்தி வெளிப்படுத்துவதோ புதுக்கவிதையாகாது. கவிஞன் வெளிப்படுத்தத் துடிக்கும் ஒரு புதிய அனுபவம் எவ்வித தடையுமின்றி இயல்பாக வெளிப்படும் போது அது புதுக்கவிதையாகிறது. ஆகவே, புதுக்கவிதை என்பது புதியதொரு அனுபவத்தைப் புதிய வேகத்தோடு சொல்ல வேண்டும். இங்கு சொல்லுகின்ற முறை என்பது முக்கியமானது (க.பூரணச்சந்திரன், 2016:42-47). இது கவிஞனுக்குக் கவிஞன், கவிதைக்குக் கவிதை வேறுபடக்கூடியது. இதனாலேயே புதுக்கவிதை ஒவ்வொன்றும் தனக்கான இலக்கணத்தை வகுத்துக்கொண்டே போகிறது என்று சி.சிவசேகரம் கூறுகின்றார்(1995:81).

தற்காலத்தில் புதுக்கவிதைக்கான நியாயப்பாடு இரு வகையில் உணரப்படுகின்றது. சாதாரண மரபுவழி வாழ்க்கைக்கு அப்பாலுள்ள விடயங்களைக் கவிதையில் கையாளும் போது யாப்பிறுக்கத்துக்குள் நின்று பேச முடியாத நிலைமை ஏற்படுகின்றது. இதனாலேயே செம்மையான மரபுவழித் தாடனமுடையோர் புதுக்கவிதைக்கு வருகின்றனர். இவர்கள் எழுதிய மரபுக் கவிதைகளையும் புதுக்கவிதைகளையும் ஒப்பிடுகின்ற போது புதுக்கவிதைகளில் கவித்துவம் விசாலமானதாகவும் ஆழமானதாகவும் உள்ளது (கா.சிவத்தம்பி,2000:54). ஆனால், தற்காலத்தில் புதுக்கவிதை எழுதுவோரில் அதிகமானவர்கள் யாப்பிலக்கணம் அறியாதவர்கள். கவிதைக்கு மரபுக் கட்டுப்பாடுகள் எதுவும் இல்லை என்று கருதும் இவர்கள் தாம் எழுதுபவை எல்லாம் கவிதைகள் என்று எண்ணுபவர்கள். இதனால் கவிதையாக்கத்துக்கும் விமர்சனத்துக்குமான இடைவெளி அதிகரித்துள்ளது. கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழாக்களில் தமிழ்க் கவிதை மரபு தெரியாதவர்கள் கவிதை பற்றிக் கருத்துச் சொல்லுகின்ற ஆபத்தான நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்திலேயே ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனம் முன்வைக்கும் மரபுக் கவிதைக் கூறுகளிலிருந்து வளர்வதாகப் புதுக்கவிதை அமைய வேண்டும் என்ற நிலைப்பாடு சவாலுக்குரியதாக உள்ளது. யாப்பிலக்கணத்தைக் கற்பதென்பது மரபுவழித் தமிழறிவுடன் தொடர்புடையதாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இதனால் இக்காலக் கவிஞர்களுக்கு யாப்பிலக்கணம் பற்றிக் கற்பதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதில்லை. இயல்பாகவே கவிதை வாசிப்பில் ஈடுபாடுள்ளவர்கள் கவிதை எழுதிப்பார்க்கிறார்கள். இவ்வாறு எழுதுபவர்களில் ஒரு சிலர் நிலைக்கிறார்கள். அதிகமானோர் ஆரம்ப முயற்சியோடே அணைந்துவிடுகின்றார்கள்.

முடிவுரை

தமிழுக்குப் புதுக்கவிதை அறிமுகமாகிய போது பெரும்பாலும் அதை எதிர்க்கும் நிலைப்பாடே ஈழத்திலக்கிய உலகில் காணப்பட்டது. புதுக்கவிதை, மரபுவழிக் கவிதைப் பண்புகளைக் கவனத்திற்கொள்ளாததால் தமிழ்க் கவிதை மரபு என்ற தொடர்ச்சி அறுபட்டுவிடும் என்ற அச்சமும் இலக்கியம் சமூகப் பொறுப்பற்றுப் போகின்ற சூழ்நிலை உருவாகலாம் என்ற எண்ணமும் இதற்குக் காரணமாயிருந்திருக்கலாம். எவ்வாறிருப்பினும் செய்யுளிலக்கணத்தில் பரிச்சயமுடையவர்களும் பரிச்சயமற்றவர்களும் புதுக்கவிதையைக் கையாளும் நிலைமை இன்று உருவாகியுள்ளது. இவ்விருவகையினரதும் கவிதைகள் நல்ல கவிதைகள் என்ற கணிப்பைப் பெறுகின்றன. அவற்றில் சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகள் பேசுபொருளாகியுள்ளன. ஒவ்வொரு கவிதையிலும் ஒவ்வொரு விதமான கவித்துவ வீச்சும் ஓசையமும் வெளிப்படுகின்றது. இதனால் இக்காலத்தில் வளர்த்தெடுக்க வேண்டிய கவிதை வடிவமாகப் புதுக்கவிதை உள்ளது. ஆகவே, இதுவரை ஈழத்தில் வெளிவந்த புதுக்கவிதைகளையும் புதுக்கவிதை விமர்சனங்களையும் பற்றிய ஆராய்ச்சி அவசியமாகும். இவ்வாராய்ச்சி ஈழத்துப் புதுக்கவிதை வரலாற்றைக் கட்டமைக்க உதவும்.

உசாத்துணைகள்

- அரங்கராசு சு., (1991), தமிழ்ப் புதுக்கவிதை – ஒரு திறனாய்வு, முதலாம் பதிப்பு, கோவை : மூன்றாம் உலகப் பதிப்பகம்
- கைலாசபதி க., (1973), 'தோணி வருகிறது', சர்வமங்களம் கை., கைலாசபதி முன்னுரைகள், முதலாம் பதிப்பு, கொழும்பு – சென்னை : குமரன் புத்தக இல்லம், பக். 51-62
-, (1975), 'முட்கள்', சர்வமங்களம் கை., கைலாசபதி முன்னுரைகள், முதலாம் பதிப்பு, கொழும்பு – சென்னை : குமரன் புத்தக இல்லம், பக்.63-71
- சண்முகம் சிவலிங்கம், (1970), 'இன்றைய தமிழ்க் கவிதை பற்றிச் சில அவதானங்கள்', நு.:மான் எம்.ஏ., கவிஞன் இதழ்களின் முழுத்தொகுப்பு, முதலாம் பதிப்பு, சென்னை : மணற்கேணி பதிப்பகம், பக்.168-183
- சிவசேகரம் சி., (1980), 'புதிய போத்தலில் சாக்கடை நீர்', அலை, இதழ் 14, பக்.359-362
-, (1995), விமர்சனங்கள், முதலாம் பதிப்பு, சென்னை: தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை சிவத்தம்பி கா., (2000), 'பழைய இருப்பைச் சுண்டி மதிப்பிட முனையும் இளைய வரவு – தமிழில் புதுக்கவிதை பெறத்தாடிக்கும் ஒரு புதிய பரிமாணம் பற்றிய ஒரு குறிப்பு', அம்மன்கிளி மு., தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம், முதலாம் பதிப்பு, கொழும்பு-சென்னை : குமரன் புத்தக இல்லம் ,பக். 50-58
-, (2005), 'பூவரசம் வேலி', அம்மன்கிளி மு., தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம், முதலாம் பதிப்பு, கொழும்பு-சென்னை : குமரன் புத்தக இல்லம், பக்.103-131
-, (2007), தமிழின் கவிதையியல், முதலாம் பதிப்பு, கொழும்பு – சென்னை : குமரன் புத்தக இல்லம்
-, (2010), ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், மூன்றாம் பதிப்பு, கொழும்பு – சென்னை : குமரன் புத்தக இல்லம்
- தளையசிங்கம், மு., (1965), 'ஆய்வுரை', இராமலிங்கம் தா., காணிக்கை, முதலாம் பதிப்பு, கொழும்பு : ஏடு, பக்.9-34

- நதிரா ம., (2014), 'இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் இலக்கிய விமர்சனக் கோட்பாடுகளும்', நெய்தல், தொகுதி-7, எண்- 1, பக். 52-77
- நடராசன் தி.சு., (2016), திறனாய்வுக் கலை – கொள்கைகளும் அணுகுமுறைகளும், பத்தாவது பதிப்பு, சென்னை : நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
- நு.:மான் எம்.ஏ., (1969), 'பேச்சு மொழியும் கவிதையும்', நு.:மான் எம்.ஏ., கவிஞன் இதழ்களின் முழுத்தொகுப்பு, முதலாம் பதிப்பு, சென்னை : மணற்கேணி பதிப்பகம், பக். 151 – 158
-, (2000), 'எம்.ஏ.நு.:மானுடனான நேர்காணல்', ஞானம், ஒளி-19, சுடர்-09, பக். 26-28
-, (2017), சமூக யதார்த்தமும் இலக்கியப் புனைவும், முதலாம் பதிப்பு, நாகர்கோயில் : காலச்சுவடு பதிப்பகம்
-, (2022), 'முன்னுரை', எம்.பௌஸர், சிவசேகரம் கவிதைகள்: 1970-2020, லண்டன் : சமூக இயல் பதிப்பகம்
- பூரணச்சந்திரன் க., (2016), கவிதையியல் - வாசிப்பும் விமர்சனமும், மூன்றாம் பதிப்பு, இந்தியா : அடையாளம்
- பொன்னம்பலம் மு., (1976), 'இனிவரும் இலக்கியம்', அலை, இதழ் 5, பக்.100-106
-, (2000), திறனாய்வு சார்ந்த சில பார்வைகள், முதலாம் பதிப்பு, கொழும்பு : பேச் செற்றர்ஸ் முருகையன், இ., (1964), 'ஆய்வுரை', இராமலிங்கம் தா., புதுமெய்க்கவிதைகள், முதலாம் பதிப்பு, சாவகச்சேரி, பக்.2-4
- முருகேசபாண்டியன் ந., (2016), அண்மைக்காலக் கவிதைப்போக்குகள் (வரலாறும் விமர்சனமும்), முதலாம் பதிப்பு, சென்னை : நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.
- ராஜமார்த்தாண்டன், (2003), புதுக்கவிதை வரலாறு, முதலாம் பதிப்பு, சென்னை : யுனைடெட் ரைட்டர்ஸ் யோகராசா செ., (1974), 'ஈழத்தில் புதுக்கவிதையின் தொடக்க காலம்', பூலோகசீங்கம் பொ., நான்காவது அனைத்துலக தமிழ்தராய்ச்சி மாநாடு – நினைவு மலர், யாழ்ப்பாணம் : அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்றம், பக்.120-123
-, (2007), ஈழத்து நவீன கவிதை, முதலாம் பதிப்பு, கொழும்பு – சென்னை : குமரன் புத்தக இல்லம்
-, (2008), 'ஈழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சி : ஓர் மதிப்பீடு', ஞானம், ஒளி-09, சுடர்-04, பக். 13-19
-, (2019), 'ஈழத்துப் புதுக்கவிதை முன்னோடி சுவாமி விபுலாநந்தர்', ஞானம், ஒளி-20, சுடர்-07, பக்.17-19
- வல்லிக்கண்ணன், (1991), புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், மூன்றாம் பதிப்பு, தஞ்சாவூர் : அகரம்